

for Forslaget under Nr. 94. og opfordre de andre ærede Medlemmer til at gjøre det Samme.

Rampmann: Jeg skal først tillade mig at motivere de Forslag, som jeg i Forening med to ærede Medlemmer har stillet under Nr. 83 og 85. Det vil sees, at disse Endringsforslag knytte sig til Bestemmelserne i Lovudkastet vedkommende Drab og Mord. Vi ere enige med Lovudkastet i, at den almindelige Straf for den, der forsætlig skiller et andet Menneſte ved Livet, uden at denne Forbrydelse er kvalificeret ved noget forsælligt Overlæg, ikke bør være Livsstraf, men at Straffen derfor bør være Tugthuusarbejde; men vi have tillige den Overbeviisning, at det vil være forbundet med megen Betænkelse, hvis Lovens Bestemmelser angaaende Straffen for forsætligt Manddrab affattes saaledes, at det ikke bliver Domstolene muligt under særdeles stærpende Omstændigheder at kunne forhøje Straffen til Livsstraf. I § 186, hvor Straffen for forsætligt Manddrab omhandles, er der henpeget til enkelte Tilfælde, i hvilke Straffen kan stige til Livsstraf, nemlig, hvor Nogen tilføjer Livet ved Brandstiftelse, Ternbaneulykker eller Ekkebrud; men vi have meent, at dette ikke vil være aldeles tilstrækkeligt, og have derfor foreslaaet, at Straffen under særdeles stærpende Omstændigheder maa kunne forhøjes indtil Livsstraf. Vi have nærmest tænkt paa de Tilfælde, i hvilke Drabsforbrydelsen concurrerer med andre store Forbrydelser, navnlig med Tyveri og Røveri. Vi have saaledes med Hensyn til Indbrudstyveri tænkt os det Tilfælde: En bryder ind i en anden Mandes Huus om Natten og er i Begreb med at opbryde et Pengeskab, men imedens han er i Færd med at udføre Gjerningen, kommer der Nogen tilstede; da, for nu ikke at blive hindret i Udførelsen af Gjerningen, beslutter han sig pludselig til at slaae dette Menneſte ihjel og udfører det. Vi have fremdeles tænkt os, at en Indbrudstyv, der saa at sige er særdig med sin Gjerning, i det Dieblis, han skal forlade Gjerningsstedet, falder paa, at af de Personer, der befinde sig paa Stedet og som ligge i deres Senge, Nogen muligviis kan have været vaagen og have bemærket Tyveriet,

og derfor pludselig beslutter sig til at aflive disse Personer og iværksætter det. Et lignende Tilfælde kan man ogsaa tænke sig med Hensyn til Røveri. Efterat en Røver har udplyndret Vedkommende paa Landeveien, opstaaer der pludselig Frygt hos ham for, at den Plyndrede har kjendt ham; han tager da en Steen, eller hvad der ligger ham nærmest, og knuser Vedkommendes Hoved. Vi kunne ikke forestille os Andet end, at disse Forbrydelser ere af den Natur, at de fuldkommen maae sættes i Klasse med andre Forbrydelser, der ifølge Lovudkastet kunne belægges med Livsstraf. Vi have ikke fundet os beroligede ved den Betragtning, at disse Forbrydelser i Reglen ville gaae ind under Begrebet „Mord“; navnlig have vi ikke kunnet det, naar vi see hen til, hvad der ifølge Lovudkastet udfordres, for at en Drabsforbrydelse kan betragtes som Mord. Her maa jeg bede lagt Mærke til, at mange Drabsforbrydelser efter den hidtil bestaaende Lovgivning ere blevne betragtede som Mord, som efter dette Lovudkast ikke ville blive det. Ifølge den nu gjældende Lovgivning, nemlig Forordningen af 4de October 1833 § 10, udfordres der ikke til Mord, at Vedkommende med Overlæg dræber Nogen; der udfordres dertil kun, at han har den Hensigt at ville aflive, og at Gjerningen selv er udført som en overlagt Volds-gjerning. Og hvor er der en overlagt Volds-gjerning tilstede? Det er der ikke alene, naar Volds-gjerningen er færdig efter forudgaaet Overlæg, men ogsaa, naar den er udført mod sagesløs Mand. Det er derfor let forklarligt, at saadanne Drabsforbrydelser, hvortil jeg har tilladt mig at henpege, efter den hidtil bestaaende Lovgivning ere blevne betragtede som Mord; men deri mener jeg vil der, naar Udskastet ophøjes til Lov, stee meget betydelige Forandringer. For at en Gjerning skal kunne betragtes som Mord efter Lovudkastet, fordres Overlæg. Og hvad er Overlæg? Det er en forudgaaet rolig Overveielse af Situationen og af alle de foreliggende Forhold. Vel siger man, at deri ikke ligger, at der skal hengaae nogen længere Tid imellem Beslutningen og dens Udførelse, men det for vedkommende Dommer er klart, at